

κνον μου, διότι ὁ Θεὸς, ὅπως ἐξιλίωσῃ τὴν ὀργὴν του, ἔχει ἀνάγκη δεήσεων ἀγγέλου ἀγνοῦ καὶ θερμοῦ οἴου αὐτοῦ. Προσεύχου. Μαρία, προσεύχου, διότι μέγα δυστύχημα ἀπειλεῖ τὴν ἀγαθωτέραν καὶ ἀγιωτέραν τῶν γυναικῶν! Ἐάν ἡ θεία ὀργὴ δὲν καταπραῦνθῇ, μέγα καὶ ἀπαραίτημαίσιτον θέλει τελεσθῇ ἔγκλημα.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ ἡγουμένη ἔλαβε καὶ ἑτέραν ἐπιστολὴν. Ἡ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ εἰρητικῇ τοιαύτην δλεθρίαν ἔχαμεν ἐντύπων εἰς τὴν γηραϊὰν μοναχὴν, ὥστε ἔπεσε ἀναισθητος πρὶν ἢ περαιώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Συνελθούσης εἰς ἑαυτὴν, τὸ λογικόν της ἐφάνη ἐπὶ τινος στιγμῆς τετραγαμμένον. Ἐπρόφερε λέξεις συγκεχυμένας καὶ ἀτυναρτήτους, τὰ δὲ γηραιὰ αὐτῆς χεῖλη, ἅτινα ἐπὶ ὀγδοήκοντα δλόκληρα ἔτη εὐχὰς μόνον εἶχον προσφέρει, παρ' ὀλίγον νὰ γογγύσωσι κατὰ τῆς αὐστηρότητος τοῦ Παντοκράτορος. Δάκρυα ἄρθονα ἀνεδέχθησαν τὴν κρίσιν ταύτην ἅμα ἡ Μαρία ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν της. Ἡ μοναχὴ ἔρριπθῃ κλαίοντα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς νεάνιδος, τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα ἔρριον κρουνηδόν.

Τέκνον μου, εἶπεν ἡ γηραιὰ ἡγουμένη, κλαῦσε διότι τὸ ἔγκλημα ἐξετελέσθη! Κλαῦσε, διότι ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἔσφαξε τὴν ἀδελφὴν της, τὴν βασίλισσαν Μαρίαν Στυάρτην.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ βασίλισσα Μαρία Στυάρτη, καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ; ἠρώτησεν ἐκπεπληγμένη ἡ νεάνις, τῆς ὁποίας διὰ πρώτην φορὰν τὰ δνόματα ταῦτα εἶχον προσβάλει τὸ ἀκουστικὸν ὄργανον ἐντὸς μοναστηρίου ὅθεν οὐδέποτε εἶχεν ἐξέλθει.

— Ἡ μία εἶναι θύμα, ἡ ἄλλη δῆμιος! εἶπεν ἡ ἡγουμένη. Ἡ μία μάρτυς, ἡ ἄλλη αἰρετική! Δεήθητι τοῦ Θεοῦ, τέκνον μου, ὅπως ἐν τῇ εὐτυπᾶσθῃ σου δεχθῇ τὴν μίαν εἰς τοὺς κόλπους του, συγχωρήσῃ δὲ τὴν ἄλλην καὶ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν της τὴν μετανοίαν τοῦ ἀνηκούστου αὐτῆς ἀνοσιουργήματος.

Δεήθητι, τέκνον μου, διότι ἰδοὺ ἡμέραι πένθους καὶ συμφορᾶς! δεήθητι! διότι ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου ἐπέξε τάθη ἐπὶ τῆς Σκωτίας, τῆς πατρίδος μου! δεήθητι, διότι ἦδη τὸ αἷμα ρέει ποταμῶν! Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἤναψε σφοδρὸς, καὶ τὰ τέκνα βλέπουν τὰς μητέρας σφαζομένας, καὶ δὲν σύρουν τὸ ξίφος νὰ τὰς ὑπερασπίθωσι! Δεήθητι! διότι ἀπαιτοῦνται καρδίαι ἀγναὶ διὰ νὰ ἐξιλίωσωσι τὴν θεϊαν ὀργὴν. Δεήθητι, διότι ὑπάρχουν ὄφρα νὰ ἐγκαταλειμμένα, ἀνευ προστασίας καὶ ὑποστηρίγματος!

Τὴν ἐπιστολάν, ἐτετέλεσθη ἐν τῇ μονῇ τῆς Παργίας ἐν Soissons, ὡς καὶ εἰς ἅπαντα τῆς Γαλλίας τὰ μοναστήρια ἐπικήδειος τελετῇ ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Μαρίας Στυάρτης, βασίλισσος τῆς Σκωτίας. Ἡ Μαρία προσηυχῆθη μετὰ ζέσεως ἀσυνήθους, διότι ἐγινώριζεν ἤδη ὅτι ἡ ἀνάδοχός της ἦτο ἐκ τῆς Σκωτίας, καὶ διότι εἶχεν εἰδῇ τὴν θλίψιν ἣν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ὁ θάνατος τῆς μάρτυρος βασίλισσος.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

ΟΝΩΡΙΟΣ ΒΑΛΖΑΚ.

Περὶ τὸ 1829 ἔτος διέτριβεν ἐν Παρισίοις νιανίας ὅστις, δημοσιεύσας εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα τόμους ἀθλιωτάτους, ἀπεφάνισε νὰ παραιτηθῇ μὲν τῆς φιλολογίας, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἐπαγγέλλματος, διότι γνοὺς αὐτὸν ἀνίκανον εἰς συγγραφὴν μυθιστοριῶν ἀρωσιώθη εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῶν. Ἐκ συγγραφῆς λοιπὸν γίνεται τυπογράφος, καὶ συντροφεύσας μετὰ τινος παλαιοῦ τοιοῦτου εἶδους ἐργοστασιάρχου, μετακομίζει τὰς γραμματοθήκας καὶ τὰ πισωτήρια εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Γερμανοῦ, φορεῖ τὸν χάρτινον πῖλον, καὶ ἀρχίζει, ὡς βεβαίως, νὰ στοιχειοθετῇ. Ἀλλ' αὐτὸς ὅστις ἐστέρειτο φαντασίας εἰς συγγραφὴν βιβλίων, εὐρέθῃ ἤδη κάτοχος ἱκανῆς εἰς διευθύνειν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὅθεν μετὰ τοσαύτης εὐλογητικῆς καὶ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς κατέδειξεν πρὸς τὸν συνεταῖρον αὐτοῦ τὸ ἐπικερδὲς μυρίων ἐπιχειρήσεων τολμηρωτάτων καὶ παραδοξοτάτων, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐμπόριον καὶ νὰ ζητήσῃ ἄλλαχού τροφὴν διὰ τὸ ἐνεργὲν καὶ δραστήριον αὐτοῦ πνεῦμα.

Ἐξαντλήσας τὰ λίαν περιορισμένα αὐτοῦ μέσα καὶ στερούμενος καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς συντήρησιν ἀναγκαίων, ἐστρεψε πάλιν τὰ βλέματα αὐτοῦ πρὸς τὴν φιλολογίαν, ὡς ὁ ἄπιστος σύζυγος, ὅστις προδοθεὶς κατὰ τοὺς νέους αὐτοῦ ἔρωτας ἐπανερχεται πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν του σύζυγον, ὅσον ἀσχημος καὶ ἀνῆκε αὐτῇ. Τυπογράφος ὢν, εἶχε συγγράψῃ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς του, καὶ τυπώσει πόνημα ἐπιγραφόμενον *Ψυσιολογία τοῦ Γάμου*, ἐφ' οὗ ὅσον μείωσε τὸ ὄνομα Ὁρώριος Βαλζάκ. Τὸ πόνημα, ἐντυπον ὡς ἦτο, ἐπώλησεν εἰς τινὰ βιβλιοπώλῃν ἄλλὰ καὶ τοῦτο, οὐδευιᾶς τυχὸν ὑποδοχῆς, ἔκειτο δλόκληρον εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ ἀγοραστοῦ. Περιόντος τοῦ χρόνου, ἀναγνόντες αὐτὸ ἐφημεριδογράφοι τινὲς ἐξῆν πλάγησαν διὰ τὴν ἀγχνίαν, τὴν τέχνην καὶ τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους τοῦ συγγραφῆος. Τὴν ἀνακάλυψιν δὲ ταύτην ἐδημοσίευσαν τινὲς ἐξ αὐτῶν διὰ τοῦ τύπου, καὶ τοῦτο ἐνεψύχωσεν ὁπωσοῦν τὸν συγγραφεῖα, ὅστις καὶ ἀπευθύνθη πρὸς δύο ἐκδότας ἐφημεριδῶν παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι τὴν διὰ τῶν φύλλων τῶν δημοσίευσιν τινῶν τῶν ἔργων του. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις εἶχε μανταύσει τὸν Εὐγένιον Σὺνν καὶ τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Jules Janin, ἰνόησε τὸν ἄνδρα καὶ παρέλαβεν αὐτὸν συνεργάτην εἰς τὰ περιοδικὰ Ὁ Συρμός καὶ Ὁ Κλέπτης. Ὁ ἕτερος ἀπεποιήθη τὴν καταχώρησιν τῶν Σχημῶν τοῦ Ἰδιωτικοῦ Βίου, ὡς ἀπέπεμψε καὶ βραδύτεραν Ῥοβέρτον τὸν Διάβολον (Robert le Diable). Ἀλλ' ἅμα, ὡς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἤδη ἐκδοθέντων διηγημάτων, ἀνεγνώρισεν τὴν ἀξίαν τοῦ νέου συγγραφῆος, ἔδραμεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Βαλζάκ, καὶ ἤνοιξεν αὐτῷ προθύμως